Woensdag, 3 Februari 1943 DAGBLAD 60ste Jaargang, No. 3817

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve s Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 1.50 per maand [Aruba ƒ 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

Nieuwe slag om Salomonseilanden.

Grootse Japanse poging om verloren gebied te heroveren.

Keulen hevig door de Engelsen gebombardeerd.

Belangrijke luchtoperaties bij daglicht boven Frankrijk en België

LUCHT- EN ZEESLAG OM DE SALOMONSEILANDEN.

De Noordamerikaanse Marine gaf het volgende communiqué uit:

„Stille Zuidzee: 1) Gedurende de laatste dagen heeft een aantal zee- en luchtgevechten plaats gehad tussen de Noordamerikaanse en Japanse strijdkrachten bij de Salomonseilanden.

2) Een opgevoerde activiteit van de Japanners geeft te kennen, dat een grootse poging wordt ondernomen om de beheersing van het gehele gebied van de Salomonseilanden te herkrijgen.

3) Zowel de Noordamerikanen als de Japanners hebben enkele verliezen geleden. Om deze op dit tijdstip van de gevechten te onthullen, zou het succes van de toekomstige operaties in dit gebied in gevaar brengen" (Washington, (AP) 2.2).

COMMUNIQUÉ VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE.

De Noordamerikaanse Marine gaf het volgende communiqué uit:

„Stille Zuidzee (alle data zijn Oosterlengte):

1) Op 26 Januari: Noordamerikaanse legervliegtuigen bombardeerden een Japans vrachtschip in de haven Tarawa in de Gilbert-groep.

2) Op 30 Januari: Gedurende de morgen viel een grote strijdmacht van middelzware bommenwerpers (Martin B-26) de vijandelijke stellingen te Munda aan. Gedurende de namiddag voerden Marauders en Vliegende Forten zware bommenwerpers (Boeing B-18 en B-17) een tweede aanval uit op de vijandelijke installaties te Munda. Branden werden veroorzaakt als resultaat van voltreffers op de vijandelijke gebieden.

3) Op 31 Januari: Een Noordamerikaanse torpedojager beschoot een aantal vijandelijke schuiten nabij Kaap Espérance op het eiland Guadalcanal.

4) Op 1 Februari: Gedurende de morgen bombardeerde een strijdmacht van duikbommenwerpers en Avenger torpedo - vliegtuigen (Grumm TBF) met een escorte van Wildcats (Grumman F4F) het vijandelijke gebied te Munda. 2 Duikbommenwerpers keerden niet terug.

Gedurende de morgen bombardeerde een strijdmacht van Vliegende Forten met een escorte van Warhawks (Curtiss P-40) een groot Japans vrachtschip nabij het eiland Shortland Drie voltreffers werden geplaatst. Alle Noordamerikaanse vliegtuigen keerden terug, hoewel 3 van de gevechtsvliegtuigen schade leden door het afweervuur.

Een tweede golf van Vliegende Forten, welke werd gezonden om de scheepvaart in het gebied van Buin en Shortland aan te vallen, werd bestreden door 20 vijandelijke 0-jagers. Drie onzer vliegtuigen worden vermist en een vierde keerde ernstig beschadigd terug. De Noordamerikaanse grondstrijdkrachten op Guadalcanal zetten de opmars langzaam voort in Westelijke richting.

Noordelijk deel van de Stille Oceaan: (data van Washington):

5) Op 31 Januari: Twee Japanse 0-jagers van het type, dat op het water daalt, bombardeerden de Noordamerikaanse stellingen in de Westelijke Aleoeten. Geen schade werd geleden.

6) Op 1 Februari: Japanse vliegtuigen vielen Noordamerikaanse vlooteenheden en kuststellingen aan in de Westelijke Aleoeten. Geen schade werd geleden aan schepen of kust-installaties als gevolg hiervan" (Washington, (AP) 2.2).

10 VAN ELKE 14 NOORDAMERIKANEN IN ACTIEVE DIENST.

Paul McNutt, die belast is met het toezicht op de Noordamerikaanse Mankracht deelde aan het senaatscomité voor de militaire aangelegenheden mede, dat „tegen het einde van dit jaar 10 van iedere 14 lichamelijk geschikte mannen tussen 18 en 38 jaren onder de wapenen zullen zijn." McNutt legde deze verklaring af bij het bespreken van het oefenprogram op scholen, hetwelk thans wordt uitgewerkt voor de Noordamerikaanse strijdkrachten. Als antwoord op enige vragen der comité-leden, verklaarde hij, dat de mannen, die onder deze leeftijdsgroep vallen, dienst zullen doen „als strijders". Zijn getallen omvatten, aldus legde hij uit, alleen „hen, die de lichamelijke vereisten van het leger kunnen afleggen" (Washington, (AP) 2.2).

OUDE HAVENDISTRICT VAN MARSEILLE OPGERUIMD.

De Duitse radio maakte bekend, dat het oude havendistrict van Marseille in het Zuiden van Frankrijk, waaruit de inwoners gisteren werden verwijderd, wordt gesloopt. De uitzending van Berlijn werd opgevangen door de Associated Press en zeide: „Gebouwen van historisch, architectonisch en archeologisch belang zullen worden bewaard". Onder deze gebouwen zouden behoren het 17de-eeuwse stadhuis, het gemeentelijk administratie-gebouw, een kerk, het oude Douane-gebouw en enkele Patriciërshuizen. De radio ontkende de berichten uit Marseille via Zwitserland, dat „heftige botsingen zouden hebben plaats gehad en dat talrijke personen werden gedood". Men beweerde, dat „geen enkel schot gelost werd en de ontruiming zonder incident werd volbracht". De radio zeide echter niet, dat het havendistrict wordt schoongemaakt voor het aanleggen van verdedigingswerken om „Europa's zachte onderkant" te helpen beschermen tegen een eventueel Geallieerd offensief (New York, (AP) 2.2).

DAGLICHTAANVALLEN OP EUROPA.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart gaf het volgende communiqué uit:

„Ventura's van het Bommenwerperscommando, geëscorteerd door gevechtsvliegtuigen, bombardeerden in de morgen de rangeerterreinen nabij Brugge en te Abbeville. In een vlucht over het gebied van Saint Omer vernietigden onze gevechtsvliegtuigen een vijandelijk gevechtsvliegtuig. Beaufighters van het Kustcommando vernietigden in de namiddag een Duitse vliegboot nabij de Zuidwestelijke kust van Noorwegen. Geen onzer vliegtuigen wordt vermist."

Het Ministerie van Luchtvaart deelde mede dat meer dan 200 gevechtsvliegtuigen offensieve vluchten boven het vasteland uitvoerden en Ventura's escorteerden in aanvallen op spoorweg-objecten bij Abbeville en Brugge. De Duitsers boden vrijwel geen weerstand. Een formatie Spitfires die de bommenwerpers escorteerden cirkelde boven een Duits vliegveld waar men enkele FW190 zag taxiën op het veld. Geen enkele waagde het evenwel op te stijgen om slag te leveren aldus de Commandant van de formatie.

De Commandant zeide: „Hoewel wij in het gebied van Abbeville en Boulogne ongeveer 25 minuten vertoefden, werd niet eens op ons gevuurd door het afweervuur. Wij gingen toen laag vliegen boven de haven van Boulogne waar er gewoonlijk afweervuur is, maar de Hun loste geen enkel schot op ons" (Londen, (AP) 2.2).

PERSCONFERENTIE VAN PRESIDENT ROOSEVELT.

President Roosevelt zeide op een persconferentie, dat zijn besprekingen te Casablanca met Churchill plaats vonden om de oorlog te winnen en de belofte te vervullen, die hij had gedaan in zijn jaarlijkse boodschap aan het Congres, dat de Verenigde Naties hard zullen toeslaan in Europa.

De President sprak voornamelijk in algemeenheden over de bijeenkomst en verschafte de meeste nieuwe bizonderheden in de vorm van anecdotes. Maar hij legde wel nadruk op de woorden van zijn boodschap in Januari, waarin hij beloofde, dat nieuwe slagen in Europa aan de as zullen worden toegebracht en zeide, dat zijn bespreking met Churchill de vervulling van die verklaring ten deel had.

Roosevelt zeide van mening te zijn, dat het hoogtepunt van de Noordafrikaanse bijeenkomst de formele verklaring was, dat er geen onderhandelde wapenstilstand zal zijn en dat men slechts tevreden zal zijn met de onvoorwaardelijke overgave van de as.

Van zijn oponthoud onderweg om te spreken met President Vargas van Brazilië zeide Roosevelt, dat daarbij twee punten naar voren kwamen. Een daarvan — zo legde hij uit — is de steeds grotere inspanning van Brazilië. Het tweede is de overeenkomst, dat in de komende vrede elke toekomstige bedreiging van de Afrikaanse kust voor het deel van het Westelijk Halfrond dat het dichtste bij Afrika ligt, moet worden weggenomen. De President hield lang stil bij de situatie in Frans Noord-Afrika vooral in verband met de politieke problemen. Hij zeide te geloven, dat de zaken tamelijk goed gaan. Gelijk hij zeide is het probleem in Noord-Afrika voornameiijk van militaire aard.

Roosevelt zeide, dat elkeen, die poogde het geklets over een tweespalt tussen de Generaals Charles de Gaulle en Henri Giraud, de twee Franse leiders, aan te wakkeren, zich ten dienste stelt van den vijand. De President deelde uit eigen beweging mede, dat elke poging in het werk wordt gesteld om moderne wapenen te leveren voor een Frans leger onder Giraud. De President merkte op, dat volgens verklaring van Giraud, deze 250.000 man met enige militaire opleiding in het veld kan plaatsen. Sedert de Conferentie in Casablanca heeft Giraud evenwel gesproken van een leger van 300.000 man.

Na een woord van lof te hebben toegezwaaid aan pers en radio voor de wijze, waarop men getrouw gehoor heeft gegeven aan het verzoek van het Censuurbureau om het stilzwijgen te bewaren over de bewegingen van zijn gezelschap, merkte de President op, dat hij nooit het contact verloor met Washington, zelfs terwijl hij per vliegtuig reisde. Hij stelde de lengte van zijn reis vast als 27.500 kilometer.

De gehele reis — aldus Roosevelt — was in de eerste plaats een militaire missie. Te Casablanca werden plannen gemaakt om de oorlog te winnen en verder voor zover het mogelijk was. En in dit geval dekten zij het kalenderjaar 1943.

Op dit punt las Roosevelt de paraaf uit zijn boodschap aan het Congres voor: „Ik kan niet profeteren. Ik kan u niet zeggen wanneer of waar de Verenigde Landen vervolgens in Europa zullen toeslaan. Maar wij gaan toeslaan — en hard toeslaan enz." [zie „De Afgelopen Week" van Maandag jl. — Red.]

Roosevelt deelde mede, dat hij en Churchill en de gezamenlijke Staten tot algehele overeenstemming zijn gekomen over de wijze waarop die verklaring moet worden vervuld. Verder zeide hij, dat de onderhandelaars volkomen in verbinding bleven staan met Stalin en Tsjang Kai Sjek. Hier sprak de President op afgemeten wijze over de suggesties, die — gelijk hij zeide — kwamen van zekere mensen, die van mening waren, dat de beide leiders aan de bespreking moesten hebben deel genomen. Hij wijdde aandacht aan het feit, dat Rusland niet in oorlog is met Japan en China geographisch zo gelegen is, dat het niets kan doen in de oorlog tegen Duitsland. In antwoord op een vraag zeide de President, dat hij bericht van Stalin had ontvangen sedert de beslissingen van Casablanca aan den Russischen Premier werden voorgelegd. Hij wilde evenwel niet de reactie van Stalin bespreken, aangezien het een militaire quaestie betrof.

Roosevelt merkte op, toen een verslaggever vroeg of hij hoopte in de toekomst met Stalin te zullen confereren, dat „'hoe eer, altijd is". Roosevelt voorspelde, dat er een grotere samenwerking en coördinatie zal bestaan tussen De Gaulle en Giraud en hun Staten als resultaat van hun samenkomst te Casablanca.

De Gaulle — zeide hij — heeft slechts 15 à 20.000 man achter zich en de Britten hebben hun wapenen geleverd.

Roosevelt zeide voorts te hebben verstaan gekregen, dat alle politieke gevangenen in Noord-Afrika, die wensen de Duitsers te bestrijden, zijn vrijgelaten, hoewel sommigen misschien nog vastgehouden worden omdat zij zijn beschuldigd van een andere misdaad. De berichten als zou het steunen van De Gaulle tot de misdaden gerekend worden noemde de President te enenmale onwaar.

Roosevelt legde er de nadruk op, dat er thans een haast algemene goede wil bestaat tussen de Noordamerikaanse strijdkrachten in Noord-Afrika en de Franse militaire en marine-eenheden, die zich in November laatstleden tegen haar hadden verzet. Hij zeide, dat vele Fransen niet wilden vechten, doch hun orders kregen en deze gehoorzaamden als goede soldaten (Washington, (AP) 2.2).

Het nieuws van vandaag.

De Slag van Stalingrad is geëindigd en hiermede een van de grootste slagen der geschiedenis. Gedurende de laatste dagen hebben de Russen de laatste vijandelijke weerstand gebroken ten Noorden van Stalingrad en een overwinning behaald, die van beslissend belang zal blijken te zijn voor het verder verloop van de oorlog.

45.000 Gevangen werden gedurende de laatste twee dagen gemaakt en 91.000 sedert 10 Januari. In een speciaal communiqué geven de Russen hiervan de bizonderheden en noemen zij tevens enkele der belangrijkste Duitse aanvoerders, die hierbij in hun handen vielen. Hitlers belofte is wel erg ten schande gesteld......

En de Russen zetten hun aanvallen overal voort met steeds toenemende kracht. Zij stormen voort in de Caucasus, aan het Donets-front, ten Westen van Voronesj en brengen het Duitse leger steeds meer in gevaar (blz. 3).

In Tunis vallen de Geallieerde troepen nu ook krachtig aan en volgens een bericht van Berlijn zouden zij de stellingen van de as in de Centrale sector hebben doorbroken. De opening zou evenwel weer door de Duitse strijdkrachten gesloten zijn.

Uit Tripolitanië trekt het achtste Britse leger Tunis met steeds meer troepen binnen en men meent, dat er reeds contact gemaakt is bij de Mareth-linie.

Het communiqué van Caïro meldt slechts de verovering van Zelten tussen Zuara en Pisida en luchtaanvallen op vijandelijke vaartuigen langs de kust van Tunis (blz. 3).

Over luchtaanvallen gesproken heeft de Royal Airforce in de afgelopen nacht een hevige aanval gedaan op Keulen waar duizenden brisant- en brandbommen werden geworpen. Deze aanval had ten doel te vernietigen wat de Duitsers hebben kunnen herstellen sedert de aanval door meer dan duizend vliegtuigen in October ll. (blz. 3).

En gisteren bij daglicht hebben enkele honderden vliegtuigen aanvallen gedaan op Frankrijk en België. Hierbij wijdde men de aandacht speciaal aan spoorweg-objecten om het reeds ingewikkelde Duitse vervoer-probleem nog groter te maken (blz. 3).

In de Stille Oceaan wordt weer hevig gevochten tussen de Noordamerikaanse en Japanse strijdkrachten om het bezit van de Salomonseilanden. Gedurende het weekeinde was de luchtactiviteit bizonder intensief en ook de vlootstrijdkrachten zijn slaags geraakt. De wederzijdse verliezen zijn nog niet door Washington bekend gemaakt, doch een zegsman van de Marine verklaarde met nadruk, dat de Japanse beweringen omtrent de Noordamerikaanse verliezen sterk overdreven zijn en de door Tokio bekend gemaakte Japanse verliezen zo goed overeenkomst met de waarheid vertonen (blz. 1).

Het Britse Sociale Plan.

De Britse Regering heeft de gelukkige gedachte gehad om Sir William Beveridge met de uitwerking van een plan te belasten, hetwelk ten doel heeft om aan de bevolking van Groot Brittannië na de oorlog de vrijheid van gebrek te verzekeren. Dit plan heeft verschillende kanten.

Laten wij beginnen met het geven van een kort overzicht ervan. Het plan is in wezen niets anders dan een goed doorwrocht systeem voor de sociale verzekering, die enerzijds in vergelijking met de huidige toestand belangrijk wordt uitgebreid en anderzijds zeer vereenvoudigd wordt.

Het plan houdt vast aan de gedachte van verzekering, dit betekent, dat de belanghebbenden den werkgevers en de Staat jaarlijks premies betalen, die in een fonds gestort worden. Uit dit fonds worden dan weer de uitkeringen, waarop de verzekerden recht hebben, betaald.

Dit systeem kan alleen werken, indien de verzekerden gedurende geruime tijd precies betaald hebben en op deze wijze voldoende kapitaal tezamen gebracht is. Indien men de verzekeringen onmiddellijk in werking wil laten treden, dan moet de Staat of iemand anders de zogenaamde premiereserves bijpassen. In Nederland werd voor de oorlog het denkbeeld bepleit om het systeem van de sociale verzekering te vervangen door zogenaamde omslagsysteem. Dit systeem komt hierop neer, dat men elk jaar van de drie voornoemde groepen bijdragen heeft, die voldoende zijn om elk jaar de kosten van de uitkeringen te dekken. Er wordt in dit systeem geen fonds gevormd. De administratie is dus veel eenvoudiger. Daar de uitkeringen toch voor het grootste gedeelte door de Staat worden betaald, is hiervoor veel te zeggen. Hierdoor wordt tevens vermeden, dat de fondsen geaccumuleerd worden, waarvoor dan min of meer op kunstmatige wijze belegging moet worden gezocht. Deze belegging vindt dan toch meestal plaats in staatsfondsen, zodat er dan eigenlijk voor deze afzonderlijke fondsadministratie geen werkelijke aanleiding bestaat. Over dit vraagstuk is in het rapport niet veel gezegd. De bedoeling schijnt echter te zijn om de rente van de thans bestaande fondsen ook verder aan de verzorging ten goede te laten komen en verder het omslag-systeem toe te passen.

Het rapport gaat voorts van de zeer aantrekkelijke grondslag uit, dat de gehele sociale verzekering tot één systeem verenigd wordt, en dat van iedereen één bijdrage of premie geheven wordt. Ieder burger zal, hoe groot of hoe klein zijn inkomen ook moge zijn, onder het systeem vallen. Het rapport bevat een nauwkeurige studie van de verschillende sociale noden en heeft daarin trachten te voorzien. Het systeem omvat niet alleen de gebruikelijke ongevallen-, ziekte- en ouderdomsverzekeringen, maar rekent evenens met voorzieningen van de verzorging van kinderen, de kosten van huwelijken, verhuizingen, geboorte van kinderen, huishoudelijke hulp tijdens ziekte, vakopleiding in bizondere gevallen, begrafenissen, verzorging van blinden enz. In de opzet is er zoveel mogelijk naar gestreefd om personen, die daartoe geschikt zijn, wederom zo spoedig mogelijk in het productieproces terug te brengen.

In dit opzicht is het rapport gekenmerkt door een warm aandoend sociaal gevoel. Daarnaast voorziet het rapport in een systematische uitbouw van de hygiënische voorzieningen.

Uitermate interessant zijn de slotbeschouwingen van het rapport, die het in het licht van de algemene politiek van de Verenigde Volken plaatsen. Ik citeer: „Dat het doel van de overwinning is te leven in een betere wereld dan de oude; dat elke burger zich beter op zijn oorlogstaak zal toespitsen, als hij voelt, dat zijn Regering op tijd gereed is met plannen voor een betere wereld, dat indien deze plannen op tijd gereed moeten zijn, zij nu gemaakt moeten worden".

Indien dit rapport aanvaard wordt, betekent het inderdaad een enorme vooruitgang in vergelijking met de thans bestaande toestand. Dit kan het duidelijkste tot uitdrukking gebracht worden door de volgende tabel over de heffingen ten bate van het systeem der sociale verzekering in millioen Engelse Ponden.

	1945 oude systeem	1945 nieuwe systeem	1955 nieuwe systeem	1965 nieuwe systeem
Verzekerden	69	194	196	192
Werkgevers	83	137	135	132
Rente van Fondsen	15	15	15	15
De Staat	265	351	418	519
Totaal	432	697	764	858

Practisch bezien komt het plan er dus op neer, dat in 1965 de kosten van de Sociale verzekering onder het nieuwe systeem ongeveer dubbel zo hoog zullen zijn dan zij in 1945 onder het oude systeem zullen zijn. Het percentage van de kosten, die door de werknemers, de werkgevers en door de staat gedragen wordt, blijft uiteindelijk onveranderd: voor de werknemers 28%, voor de werkgevers 20% en voor de staat 50%, 2% wordt gedekt door de rente van de bestaande fondsen.

Wij mogen in dit verband vermelden, dat de Nederlandse Regering door haar sociale voorzieningen ten behoeve van de opvarenden ter koopvaardij ook een eerste stap in deze richting gedaan heeft. De wens moge hier worden uitgesproken, dat ook andere Geallieerde Landen dit voorbeeld zullen volgen.

Het rapport zegt zeer terecht, dat het geen poging is „van een natie voordelen te behalen voor haar burgers ten koste van de medestrijders voor de gemeenschappelijke zaak, maar een bijdrage voor de gemene zaak.

Het doel is niet de bevordering van de rijkdom van het Britse volk, doch

om de rijkdom, die voor dit volk over zal blijven aan allen en in het biezonder aan de meest dringende behoeften ten goede te doen komen". „Het doel is in vrede en in oorlogstijd niet de glorie van de regeerders of van rassen, maar het geluk van den eenvoudigen man."

Voortreffelijke woorden die wonderlijk wel passen in het kader van de Atlantische Brief. Het zijn niet alleen woorden, maar ook duidelijke en volledig uitgewerkte voorstellen, die, naar wij vast vertrouwen, door daden gevolgd zullen worden. Op daden komt het tenslotte aan.

Het rapport vestigt er tenslotte de aandacht op, dat het voor de verwezenlijking dezer denkbeelden van het grootste belang is, dat na de oorlog de bevolkingen op productieve wijze kunnen werken. Hiertoe komt het inderdaad aan. In dit licht bezien is het op zichzelf zo belangrijke rapport slechts een eerste stap in de goede richting. Het belang ervan ligt niet alleen in het sociale element, maar ook in het feit dat het nog weer eens duidelijk de noodzakelijkheid van een verstandige constructieve economische welvaartspolitiek in het licht stelt.

Als eerste voorwaarde noemt het rapport dan ook terecht dat de volken na de oorlog „zich moeten concentreren om in vrede te produceren in plaats van complotteren om elkaar door oorlogen te benadelen".

Dit vraagstuk eist eveneens grondige voorbereiding en studie. Het is een psychologisch vraagstuk. Het komt er immers op aan de geest der volken rijp te maken voor deze belangrijke samenwerking. Het rapport van Beveridge is een belangrijke mijlpaal in de voorbereiding van de vredestoestands. Het zal zeker ook niet nalaten om de Britse arbeiders te versterken in hun strijd voor de overwinning waarop het in de allereerste plaats aankomt.

Buitenland.

DE GEVECHTEN IN TUNIS.

Lewis Hawkins seint uit Londen:

Niettegenstaande de geslaagde uitval van de Noordamerikaanse eenheden, is men in Geallieerde kringen van mening, dat de strijd in Tunis hard zal wezen. Deze mening werd bevestigd gedurende de laatste dagen bij de gevechten, tengevolge waarvan de Duitsers in het bezit bleven van de hoogten, die een uitzicht bieden op de kustvlakte. De berichten toonden aan, dat Noordamerikaanse gevechts-groepen zich snel in Oostelijke richting voortbewogen, zich een weg vochten in Sened op 32 kilometer ten Westen van Maknassy, tegenaanvallen afsloegen en zich terugtrokken nadat de zending vervuld was. De reden van de terugtrekking werd niet officieel te kennen gegeven, doch militaire waarnemers in Londen zeiden, dat dit waarschijnlijk komt doordat de vijand te sterk is in het Zuiden van Tunis en het te gewaagd zou zijn de bezetting aldaar thans voort te zetten.

Een andere Noordamerikaanse colonne verder naar het Noorden stiet op een veel heviger weerstand bij de Faidpas en werd teruggeslagen, terwijl nog verder naar het Noorden de Britten een poging van de As afsloegen om de linies uit te breiden naar Robaa. Het beeld van de resultaten toonden aan, dat de Duitsers nog de voornaamste passen bezetten langs de serie heuvels, die zich van Pichon naar Maknassy uitstrekt. De Geallieerden zijn van hun kant tamelijk goed op de hoogte van des vijands sterkte door de geslaagde uitval en andere botsingen.

De waarnemers koesteren geen grote hoop op het toebrengen van ernstige slagen aan de flank van Rommel zolang Von Arnim de hoogten in bezit heeft. Tegelijk moet echter opgemerkt worden, dat zijn strijdkrachten blijkbaar niet groot genoeg zijn om zich door de passen te begeven voor een zwenk-beweging in de richting van Gafsa in het Zuiden of Robaa in het Noorden. Een koppige achterhoedestrijd werd onderhouden tegen het achtste leger, terwijl men gelooft, dat een klein deel van Rommels strijdkrachten zich ingraaft om verder weerstand te bieden aan de Mareth-linie (Londen, (AP) 2.2).

PATROUILLE-ACTIVITEITEN IN TUNIS.

De radio van Algiers deelde mede, dat vooruitgeschoven eenheden van het achtste leger patrouilleren in Tunis in het gebied tussen Ben Gardane en Matmata. De laatste berichten van het Tunische front zeiden, dat lichte Geallieerde strijdkrachten tegenaanvallen doen in het gebied van Pont du Fahs. In de Zuidelijke sector openden Noordamerikaanse eenheden een offensief in de richting van Maknassy (Londen, (AP) 2.2).

WORDT EISENHOWER OPPERBEVELHEBER?

In Londen is men van mening, dat spoedig een gezamenlijke leiding in het leven zal worden geroepen in Noord-Afrika onder het bevel van Luitenant-Generaal Dwight D. Eisenhower, die dan tot de volle rang van Generaal zal worden verheven. Hierdoor zal ook het 8e Britse leger onder Eisenhowers bevel komen te staan. Gelijk men weet, hebben voorhoede-afdelingen van het 8e Britse leger reeds de Tripolitaanse grens overschreden en zijn zij Tunis binnengerukt vanuit de kust (Londen, (AP) 2.2).

VERBINDINGSWEGEN IN DE CAUCASUS.

Eddy Gilmore seint uit Moskou:

De Russische legers banen zich een weg voorwaarts in de richting van Rostov vanuit punten, die op minder dan 64 kilometer van deze plaats af liggen. Rostov is de belangrijkste van Hitlers Zuidelijke posities. Ook wordt de halve cirkel rond Charkov in de Oekraïne nauwer door de Sovjets toegehaald. De grote Russische offensieven schenen nog formidabeler dan alles wat tot nu toe is meegemaakt sinds men ongeveer twee en een halve maand geleden met de grootse aanval begon.

Van de ongeveer 330.000 Duitsers, die voor Stalingrad waren ingesloten en uitgeroeid, is slechts een handjevol troepen overgebleven, die zo nu en dan binnen de stad zelf enige weerstand bieden. De nazies hebben slechts de Noordwestelijke hoek van de Caucasus in hun bezit en in dat hele uitgestrekte gebied beheersen de Duitsers slechts ongeveer 640 kilometer aan spoorwegen. De Duitse weerstand schijnt thans naar het Zuiden verlegd te zijn ten Zuid-Westen van Rostov, waar de Russische heirscharen na de verovering van de stad Metsjetinskaya en andere plaatsen in de omgeving thans oprukken in de richting van de Zee van Azov. In de tussentijd heeft het Russische offensief aan het Charkov-front de vorm aangenomen van een vijf-puntige opmars tegen een krachtig opgestelde boog.

Ten Noorden van Novo Oskol bevinden de Russen zich binnen 140 kilometer afstands van Charkov. De volgende positie waar de Russen oprukken is Volokonovka, dat 115 kilometer ver ligt, verder ook Valuiki, op 124 kilometer, Urazova op 120 kilometer, en Svatova, dat 153 kilometer naar het Zuid-Oosten ligt langs de spoorlijn, die tussen Vorosjilovgrad en Kupyansk loopt. De verbindingswegen, die den Duitsers in de Caucasus thans nog ter beschikking staan, lijken van groter belang, dan zij in werkelijkheid zijn. De voornaamste spoorlijn tussen de Caspische zee en Rostov is thans in Russische handen tot Tikhoretsk naar het Noord-Westen. In het Westelijke gedeelte van de Caucasus is het door de nazies bezette Krasnodar een verbindingspunt van spoorwegen, doch deze zijn alle hoofdzakelijk een voorname hoofdlijn. De Russen rukken thans op naar Krasnodar vanuit op zijn minst twee richtingen. De Russische luchtstrijdkrachten vielen herhaaldelijk de zich terugtrekkende vijandelijke colonnes aan op de wegen en langs de spoorlijnen van de Caucasus. Ten Westen van Voronesj, waar volgens de berichten van het Russische hoofdcommando een voltallig Duits bataljon bij een enkele ontmoeting werd uitgeroeid, werd het front bedekt door een dikke laag sneeuw als gevolg waarvan talrijke ski-troepen in de acties moesten worden gezonden (Moskou, (AP) 2.2).

DUITS COMMUNIQUÉ.

Het Duitse communiqué van Dinsdag, gelijk uitgezonden door de radio van Berlijn en opgevangen door de Associated Press, luidt als volgt:

„Na de hevigste voorbereiding door de artillerie begon de vijand de aanval met veel talrijker strijdkrachten tegen het laatste bolwerk van de Duitse verdedigers van Stalingrad in de tractorfabrieken. Gedurende de nacht slaagde de vijand erin op verschillende punten door te breken nadat onze heldhaftig strijdende troepen bijna al hun ammunitie hadden verschoten. Aldus werd de defensie-ring van het 11de legercorps, welke tot nu toe intact geweest was, verbroken.

Van de Caucasus tot de midden-Don en verder naar het Ladogameer bevinden onze legers zich in ernstige defensieve gevechten, die in sommige sectoren zelfs in heftigheid toenamen.

Aan de Zuidelijke vleugel van het Oostelijke front werden vijandelijke pogingen, die ten doel hadden de voorgenomen mars-bewegingen van onze Duitse en geallieerde troepen te verhinderen, verijdeld.

Aan het Donets-front en aan het Voronesj-front deed de vijand aanvallen met krachtige en verse strijdkrachten. De pogingen om zich door ons front te storten door flankaanvallen en omsingelingen mislukten met hevige verliezen. De gevechten duren voort. Krachtige formaties van gevechtsvliegtuigen, duikbommenwerpers en aanvalsvliegtuigen vielen vijandelijke troepenconcentraties, stellingen en colonnes aan bij de centra van de verwoede strijd en brachten den vijand zeer hevige verliezen toe in manschappen, voertuigen en wapenen. In de Tunische bergen hadden onze eigen aanvallen, die op doeltreffende wijze gesteund werden door duikbommenwerpers, volkomen succes" (New York, (AP) 2.2).

500 NAZIES IN 90 MINUTEN.

Nu dikke sneeuwlagen het front ten Westen van Voronesj bedekken zijn Russische ski-troepen in belangrijke aantallen de strijd ingesneld. Als steun voor de ski-troepen worden gemakkelijk te manoeuvreren mortieren- en lichte artillerie-eenheden gebruikt, die de Russen snel in stelling brachten over de besneeuwde vlakten in temperaturen onder nul. „Pravda" zeide, dat 500 fascisten omsingeld werden in een enkele plaats ten Westen van Kastornoye. Zij weigerden zich over te geven en werden binnen 90 minuten uitgeroeid (Moskou, (AP) 2.2).

VON PAPEN CONFEREERT MET TURKSEN MINISTER.

De radio van Berlijn maakte bekend, dat Franz von Papen, de Duitse ambassadeur in Turkije, door den Turksen Minister van Buitenlandse Zaken, Numan Menemencioglu, in audiëntie is ontvangen. Volgens de berichten van gisteren werd Von Papen aan het skiën gezien in de omgeving van Ankara, toen Churchill en Inönü gewikkeld waren in hun besprekingen (Londen, (AP) 2.2).

Curaçao.

GOUVERNEUR EN STAATSDEEL WENSEN GELUK.

Z. E. de Gouverneur heeft aan H. M. de Koningin geseind:

Moge Uwer Majesteit mede namens Staatsdeel Curaçao eerbiedige gelukwensen aanbieden bij bereiking eerste kroonjaar van Prinses Beatrix.

En aan Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana seinde Zijne Excellentie den Gouverneur:

„Moge Uw Koninklijke Hoogheid en Hoogstderzelver Prins-Gemaal mede namens Staatsdeel Curaçao warme gelukwensen aanbieden bij bereiking eerste kroonjaar Prinses Beatrix".

BEZITTINGEN VAN OVERZEESE NEDERLANDERS IN NEDERLAND.

De Gouvernementspersdienst meldt: De „Frankfurter Zeitung" van 29 Januari deelt mede, dat volgens een regeling afgekondigd door de secretarissen-generaal van de departementen van financiën, nijverheid, scheepvaart en handel in (tijdelijk) bezet Nederland al het goud, kostbaar metaal en wettelijke betaalmiddelen, die het eigendom zijn van lieden, woonachtig in Nederlands overzees gebied aan de Nederlandse Bank moet worden aangeboden binnen een maand. Buitenlandse aandelen toebehorend aan dergelijke personen en in Nederland gedeponeerd moeten binnen een maand worden aangegeven bij de Vereniging voor de Effectenhandel te Amsterdam. Personen die het recht hebben over zulke eigendommen te beschikken of die daartoe wettelijk zijn aangewezen, zijn verplicht deze waarden ten verkoop aan te bieden of te doen in schrijven.

KAARTAVOND IN HET MILITAIR TEHUIS.

Hedenavond en morgenavond om 20 uur wordt er in het Militair Tehuis op Pietermaai een kaartavond gehouden. Er bestaat gelegenheid tot bridgen, klaverjassen en pandoeren. Zeer fraaie prijzen zijn ter beschikking van de winnaars gesteld.

MAX TAK VERTROKKEN.

Met bestemming La Guayra heeft West Indië's Max Tak hedenmorgen half 10 ons Staatsdeel verlaten. Morgen zal Max Tak doorreizen naar Miami en vandaar naar New York, waar de nieuwe werkkring van Max Tak een aanvang zal nemen. Onnodig hier te releveren in welke vele functies Max Tak, die de eerste Nederlander was die uit het bezette Europese staatsdeel naar ons vrije staatsdeel wist te ontkomen, zich in Willemstad en Oranjestad verdienstelijk heeft gemaakt (muziek, bioscoop, lezingen).

De Surinaamse Verenigingen J.P.F. waarmede de Heer Tak sedert zijn komst intieme banden heeft onderhouden, nam gisteravond op grootse wijze afscheid van hem, waarbij de Voorzitter, Dr. Richard J. Wix een toespraak hield. Dr. Wix releveerde al wat de Heer Tak voor de Vereniging heeft gedaan, zijn biezondere vriendschap voor de Surinamers en zijn algemene populariteit onder de leden. De spreker hoopte, dat, niettegenstaande zijn vertrek, Max Tak zijn betrekkingen met J.P.F. niet zal verbreken.

De Max Tak van de beide West Indiën der Nederlanden, was ontroerd door de woorden van den Voorzitter, en verzekerde, dat J.P.F. een speciale plaats bij hem heeft ingenomen en hij zeker niet zal vergeten wat ook de Vereniging voor hem gedaan heeft. Hij beloofde contact te blijven onderhouden met Vereniging en Voorzitter en zegde zijn verdere medewerking toe aan het blad „Jong Suriname".

Aan den scheidenden Kunstleider werd door de Vereniging een gouden horloge aangeboden, terwijl de kunstgroep in het bizonder hem een tassenhanger van Surinaams hout en een gouden plaat met inschrift aanbood, ter herdenking aan de voorstellingen, die onder leiding van den Heer Tak gegeven werden.

Uit de aanwezigen kwam verder het voorstel Max Tak te benoemen tot erelid van de Vereniging. De Voorzitter, Dr. Wix, bracht dit verzoek over aan den Heer Tak, die verklaarde het te aanvaarden en een grote eer te zullen vinden. Bij de eerste algemene vergadering zal het voorstel dus in stemming worden gebracht.

Een meisje van de kindergroep droeg toen nog een vers voor, dat zowel haar als den Heer Tak zeer ontroerde. Als dank gaf Max Tak het kind een kus op het voorhoofd.

Allen deden den vertrekkende uitgeleide tot de poort waar nog het Surinaams volkslied werd gezongen, waarop de Heer Tak snel vertrok om zijn ontroering te verbergen. Hierna bracht Max Tak nog een afscheidsbezoek aan den Landvoogd. In enkele auto's begaven Max Tak en gevolg van vrienden zich hedenmorgen naar Hato, waar talrijke vrienden van Max Tak aanwezig waren, zowel Europeanen, Curaçaoënaars als Surinamers.

Van enkelen kreeg de Heer Tak nog geschenken tot aandenken, waaronder een gouden vioolsleutel als dasspeld van den Heer Loth.

OFFICIËLE BEKENDMAKINGEN.

Verlof: J. A. Manuel, veldwachter in het 3e district op Curaçao, 2 maanden binnenlands verlof, ingaande 1 Februari 1943.

Benoeming: J. M. Calmes tot schrijver op het Departement van Openbare Werken;

Werkzaamstelling: J. Lucas op het Bureau voor Sociale en Economische Zaken; Mej. C. J. M. Winter op het Bureau voor Sociale en Economische Zaken; Mej. M. H. van Hesteren ter Administratie van Financiën.

Bevordering: W. F. M. Marugg, sergeant tot sergeant-majoor-ziekenverpleger; A. G. van der Dijs, B. W. Felida, E. S. Cardoze, A. J. van Hesteren, E. W. Dania, L. van Unen, F. E. Perret Gentil, E. M. Römer, W. U. Curiel, J. A. Rojer, F. D. van Grieken, S. F. Hose, Mej. J. L. Bakhuis, F. M. Nieuw, L. M. Maduro, schrijvers op Curaçao, tot klerk; L. J. P. Mendez, Mej. I. V. Scholten, schrijvers op Aruba, tot klerk; E. D. Ch. Stede, buitengewoon hulpkommies der belastingen op Aruba, tot tijdelijk kommies der belastingen 2e klasse,

In activiteit hersteld: Mevr. J. E. van Zijl-Ravenswaay, tijd. vakonderwijzeres aan de Openbare Prinses Beatrixschool voor G.L.O.B. te Kralendijk op Bonaire.

Overplaatsing: Mej. J. H. de Jongh, tijd. schrijfster op het Bureau voor Sociale en Economische Zaken alhier, naar de Bureaux van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsregister alhier. Mej. N. A. Hoogsteder, tijd. schrijfster op de Bureaux van de Burgerlijke Stand en het Bevolkingsregister alhier, naar het Bureau voor Sociale en Economische Zaken alhier; Mej. M. M. D. Römer op het Bureau voor Sociale en Economische Zaken alhier, naar het Departement van de Openbare Gezondheidsdienst.

De Gouvernements-Secretaris,
C. F. Gronemeijer.

PRIJSUITREIKING 31 JANUARI.

Bij de prijsuitreiking van de wedstrijden gehouden ter gelegenheid van de geboorte van H.K.H. Prinses Margriet Francisca is een kleine vergissing gemaakt in de volgorde, welke de commissie hier gaarne herstelt: **Oranjemars Junioren:** 1e prijs Rimboe Zwervers, 2e prijs P.S.V., na loting; 3e prijs Asiento, na loting; 4e prijs Groot Kwartier, R.K. Verkenners, De Jonge Wacht, Jong Nederland; Groot Kwartier bij loting.

PROF. DR. R. H. W. REGOUT S.J. †

In het concentratie-kamp te Dachau is overleden Professor Doctor R. H. W. Regout S.J. in de leeftijd van 46 jaar, hoogleraar in het Internationaal Recht aan de R.K. Universiteit te Nijmegen. Hij was de zoon van den vroegeren minister van Waterstaat en moderator van het Nijmeegse Studentencorps.

PROF. DR. N. B. TENHAEFF †.

Te Amsterdam is overleden Professor Doctor N. B. Tenhaeff in de ouderdom van 57 jaar, hoogleraar in de Geschiedenis aan de stedelijke universiteit te Amsterdam.

NIEUWTJES, DIE ONS INTERESSEREN.

— Weer zijn in Den Haag 490 huizen van electrische stroom afgesloten wegens overtreding der verduisteringsvoorschriften.

— De straf op weigering om hulp te verlenen aan de overheid bij het in gevaar zijn van de openbare orde is verhoogd tot 6 maanden, resp. tot ƒ 300 boete (instede van ƒ 25 principale boete).

— De straf op het niet hulp verlenen aan personen die in levensgevaar verkeren is verhoogd van 3 maanden tot 6 maanden gevangenis; resp. van ƒ 300 tot ƒ 600 boete.

— „Dank" zij der ontruiming is de huurprijs voor een gemeubileerde kamer in niet ontruimde streken van ƒ 125.— per maand geen uitzondering.

Slag van Stalingrad geëindigd.

45.000 Gevangenen gedurende laatste twee dagen door Sovjets gemaakt.

Krachtige Geallieërde aanval in Tunis.

Achtste leger nadert de Mareth-linie.

SPECIAAL RUSSISCH COMMUNIQUÉ.

De Russische luisterdienst in Londen ving het volgende speciale Russische communiqué op:

„Heden hebben onze troepen aan het Donfront volledig de opruiming voltooid van de Duitse fascistische troepen, die omsingeld waren in het gebied van Stalingrad.

Onze troepen braken de weerstand van den vijand, die omsingeld was ten Noorden van Stalingrad en dwongen hem de wapenen neer te leggen. De laatste vijandelijke weerstand in het gebied van Stalingrad is tot een einde gekomen. Op 2 Februari 1943 is de historische slag bij Stalingrad geëindigd met de volledige overwinning voor onze troepen. Gedurende de laatste twee dagen is het aantal gevangenen toegenomen met 45.000 en gedurende de gehele tijd van de strijd van 10 Januari tot 2 Februari namen onze troepen 91.000 Duitse officieren en manschappen gevangen.

Op 2 Februari namen onze troepen gevangen den Commandant van het 11e legercorps, die het bevel voerde over de groep Duitse troepen, die ten Noorden van Stalingrad vocht: Luitenant-Generaal Streicker en zijn Stafhoofd de Kolonel van de Generale Staf Helmuth Rochbul.

Bovendien werden op 1 en 2 Februari de volgende Generaals van het Duitse leger gevangen genomen: De Commandant van het 8e legercorps Kolonel Generaal Walther Heit; de Commandant van de 76e divisie infanterie Luitenant-Generaal Von Rodenburg; de Commandant van de 113e divisie infanterie Luitenant-Generaal Von Ditarnim; de Commandant van de 24e tank-divisie Luitenant-Generaal Von Lehrsich; de Commandant van de 389e divisie infanterie Generaal Majoor Martin Latmann; de Commandant van de Duitse troepen, die omsingeld waren in de Oostelijke en Centrale sectoren van Stalingrad Generaal Majoor Ratze; verder nog Generaal Majoor Magnus.

Andere gevangenen, die genomen werden, waren de persoonlijke Adjudant van Veldmaarschalk Paulus, Kolonel Adam; de Commandant van de 14e tank-divisie Kolonel Ludwig; de Commandant van het 227e regiment infanterie van de 100e divisie infanterie Kolonel Franz Neidiber; de Commandant van het tweede mortieren-regiment Kolonel Frederick Meyer; de Commandant van het 29e regiment artillerie van de 29e motor-divisie Kolonel Junter Kratz; Stafhoofd van het 8e legercorps Kolonel Snitze; Hoofd van Artillerie van de 1e divisie cavalerie der Roemenen Kolonel Maltopol; Commandant van het 13e regiment sappeurs van het 8e legercorps Kolonel Schirin Stafhoofd van het 76e regiment infanterie Kolonel Bergerat; de Commandant van het 48e onafhankelijke regiment van Communicaties Kolonel Korenevsky; de Commandant van het 51e regiment artillerie van de 376e divisie infanterie Kolonel Schwartz; de Commandant van het 134e regiment infanterie van de 44e divisie infanterie Kolonel Deyer; de Commandant van het 376e regiment artillerie Kolonel Schurtz; de Commandant van het 576e regiment infanterie van de 376e divisie infanterie Kolonel Schutelenz; de Commandant van het 37e regiment artillerie Kolonel Wolfe; de Commandant van het 134e regiment artillerie van de 44e divisie infanterie Kolonel Gotterkul; de Commandant van het 536e regiment infanterie van de 376e divisie infanterie Kolonel Schlessinger; de Commandant van het 627e regiment artillerie Kolonel Berinetz; de Commandant van het 767e regiment infanterie Kolonel Steidler; Stafhoofd van de 14e tank-divisie Kolonel Von Golz; Stafhoofd van de 76e divisie infanterie Kolonel Driedwolf; de Commandant van het 54e regiment infanterie van de 297e divisie infanterie Kolonel Hans Liebru; en vele anderen.

In het geheel namen onze troepen in de gevechten nabij Stalingrad 24 Generaals gevangen en meer dan 2500 officieren. Gedurende het algemene offensief tegen den omsingelden vijand tussen 10 Januari en 2 Februari werden door onze troepen volgens onvolledige gegevens de volgende tropeeën veroverd:

750 vliegtuigen, 1550 tanks, 670 kanonnen, 1462 mortieren, 8135 machinegeweren, 90.000 geweren, 61.102 vrachtwagens, 7369 motorfietsen, 480 karren, tractors en andere vervoermiddelen, 320 radio-zenders, 3 gepantserde treinen, 56 locomotieven, 1125 spoorweg-wagons, 235 opslagplaatsen van ammunitie en wapenen en een grote hoeveelheid ander militair materiaal. De buit wordt nog geteld in een van de grootste slagen in de geschiedenis van oorlogen" (Londen, (AP) 2.2).

RUSSISCH MIDDAGCOMMUNIQUÉ.

De Russische luisterdienst in Londen ving het Russische middagcommuniqué op, dat als volgt luidt:

„In de nacht van 2 Februari voerden onze troepen aan de Zuidwestelijke, Noordcaucasische, Trans-Caucasische, Voronesj-, Volkhov- en Leningradfronten offensieve gevechten in dezelfde richtingen als tevoren.

Aan het Zuidelijk front verdreven onze troepen als resultaat van een verwoed gevecht de Duitsers uit 3 bewoonde plaatsen. De vijand deed een tegenaanval, doch werd afgeslagen met hevige verliezen. 6 Vijandelijke tanks werden vernield of brandden uit. In een andere sector veroverden onze troepen een krachtig verdedigde vijandelijke stelling. Een belangrijke hoeveelheid wapenen, depots en oorlogsmaterialen werd veroverd. Onze troepen aan het Zuidwestelijk front voerden succesrijke offensieve operaties. De mannen van de afdeling X, die samen met onze tankbestuurders opereren, bezetten 3 bewoonde plaatsen en gaan voort den vijand terug te dringen.

De mannen van de afdeling X braken de vijandelijke weerstand in koppige gevechten, rukten voort en bezetten 10 bewoonde plaatsen. Zij veroverden 26 kanonnen, 30 vrachtwagens, 6 troepen-wagens, 3 radio-zenders en een ammunitie-opslagplaats. 60 Duitse officieren en manschappen werden gevangen genomen.

Ongeveer een bataljon van de Duitse infanterie werd opgeruimd en 27 kanonnen, 8 mortieren en 21 vrachtwagens werden vernield. Onze vliegers vielen het vliegveld Vorosjilov aan en vernietigden 15 vliegtuigen. 8 Vliegtuigen werden neergeschoten in luchtgevechten. Ten Westen van Voronesj zetten onze troepen hun offensief voort. In een sector deden de Duitsers een tegenaanval. De Sovjet-troepen sloegen den vijand terug met een hevige stoot en bezetten twee grote bewoonde plaatsen. De afdeling X verdreef de Hitlerieten uit 3 bewoonde plaatsen en veroverde 20 kanonnen, 27 machinegeweren, 6 mortieren, 18 vrachtwagens met voorraden en een opslagplaats met militair materiaal. Onze troepen aan het Noordcaucasische front maakten voortgang en overwamen de vijandelijke weerstand. Bij de gevechten om een bewoonde plaats versloegen onze manschappen 2 vijandelijke compagnieën infanterie en veroverden zij 2 kanonnen, 8 machinegeweren, 5 mortieren en een opslagplaats met mijnen. In een andere sector viel een afdeling van de garden-cavalerie een Duitse voorraadcolonne aan en vernielde 20 zwaar beladen vrachtwagens, alsmede 27 wagons geladen met materialen" (Londen, (AP) 3.2).

AANVAL OP RANGOEN.

Het Noordamerikaanse Hoofdkwartier in New Delhi gaf het volgende communiqué uit:

„Bommenwerpers van het 10de Noordamerikaanse luchtcorps vielen op 1 Februari het havengebied van Rangoen aan. Grote pakhuizen werden opgeblazen en branden werden achtergelaten in het havengebied. Een tweede formatie werd uitgezonden om objecten op de Andaman-eilanden aan te vallen. Deze formatie werd evenwel gedwongen terug te keren door het slechte weer. Vertraagde berichten van bombardementszendingen op 25 en 26 Januari zijn thans publiek gemaakt. De eerste zending vond plaats tegen de Myittinge-brug, die de Japanners op wanhopige wijze hebben pogen te herstellen. Waarschijnlijke treffers werden geplaatst op de Zuidelijke toegangswegen. Een tweede zending vond plaats tegen de spoorweg-emplacementen van Mandalay. Voltreffers werden gerapporteerd op pakhuizen en onder het rollend materiaal. Van deze operaties keerden alle vliegtuigen en het personeel veilig terug" (New Delhi. (AP) 2.2).

ZOON VAN BRAZILIAANSEN PRESIDENT GESTORVEN.

Uit Sao Paulo komt het bericht, dat Getulio Vargas Jr. de jongste zoon van den Braziliaansen President om 13.15 gestorven is, na acht dagen lang ziek te zijn geweest aan kinderverlamming. De overledene was 24 jaar oud en heeft zijn studies gemaakt aan de John Hopkins Universiteit te Baltimore in de biochemie. Hij heeft samen gewerkt met den Noordamerikaansen chemicus Herbert Polin in de ontwikkeling van een plastisch mengsel, hetwelk werd vervaardigd van het surplus van Braziliaanse koffie. President Vargas, vader van den overledene, verliet de hoofdstad per extra-vliegtuig en kwam aan de legerstonde van zijn zoon aan vóór deze stierf. Het stoffelijk overschot zal morgen naar Rio de Janeiro vervoerd worden (Sao Paulo, (AP) 2.2).

ITALIAANSE KROONPRINSES HEEFT EEN DOCHTER.

De radio van Rome deelde mede, dat Kroonprinses Marie Jose van Italië heden het licht schonk aan een dochter. Het kind heet Beatrice (Londen, (AP) 2.2).

OORLOGSCOMMUNIQUÉ VAN CAIRO.

Het gezamenlijke oorlogscommuniqué van Caïro luidt als volgt:

„Gisteren bezetten onze troepen in de kustsector Zelten waar contact wordt onderhouden met den vijand, die zich in de richting van Pisida terugtrekt. De luchtaanval op de kleine vijandelijke scheepvaart nabij de Tunische kust wordt voortgezet. Een Duitse bommenwerper werd neergeschoten boven een vliegveld op Sicilië in de nacht van 1 op 2 Februari. Wij leden geen verliezen in de bovengenoemde operaties" (Caïro, (AP) 3.2).

GEALIEERDE AANVAL IN TUNIS

De Duitse radio deelde mede, dat krachtige Geallieerde strijdkrachten zijn doorgebroken in de stellingen van de as in de Centrale sector van het Tunische front in de laatste phase van de opgevoerde activiteit langs de smalle ontsnappings-corridor, welke opengehouden wordt voor de strijdkrachten van Rommel, die uit Libye stromen.

Later zeide de Duitse radio dat een ogenblikkelijke Duitse tegenaanval de opening in de stellingen van de as sloot en dat kleine Britse strijdkrachten werden opgeruimd. Geallieerde berichten spraken intussen van de mislukking in de Duitse pogingen om winsten te boeken in hun korte stoten aan het front. Het Franse Commando zeide gisteravond dat de Duitse strijdkrachten zich hardnekkig vastklampen aan de belangrijke hoogten en pogen de doorgang langs de kust te verwijden. Hierbij werden zij teruggeslagen ten Oosten van Ousseltia op 85 kilometer ten Westen van Sousse en lieten zij tijdelijk de aanvallen na op de belangrijke Faid-pas op 112 kilometer ten Noord-Westen van Sfax. De Faid-pas op de weg naar Sfax werd door een Geallieerden zegsman beschreven als „een plaats van ontzaggelijk belang." Terwijl de Duitsers de hoogten behielden en de vrijheid van beweging bewaarden langs de gehele Oostkust van Tunis, opereerden patrouilles van het 8e Britse leger volgens berichten van Radio Algiers in het Zuidoostelijk deel van Tunis in het gebied van de Mareth-linie. Het bericht gaf hoop, dat het 8e leger een flankerende beweging zou uitvoeren tegen Rommels strijdkrachten, die genesteld zijn achter de verdedigingswerken. Het werd evenwel niet bevestigd door Britse militaire commentators in Londen. (Londen, (AP) 3.2).

VERKLARINGEN VAN EDEN OVER DE FRANSE SITUATIE.

Anthony Eden zeide in antwoord op vragen in het Lagerhuis over de politieke situatie in Noord-Afrika:

„De grootste verantwoordelijkheid rust bij de Fransen en het eerste belang van de Noordamerikaanse en Britse Regeringen is om al het mogelijke gedaan te zien door de Franse Administratie om de Geallieerde oorlogsinspanning te bevorderen."

Eden zeide: „Ik ben blij te kunnen zeggen, dat de Geallieerde Opperbevelhebber de volledige medewerking in alles van het Franse Bestuur en de troepen onder het bevel van Giraud, die een groot aandeel hebben in de gevechten van Tunis, heeft gekregen. Niettegenstaande de vele moeilijkheden is het waar om te zeggen, dat een begin is gemaakt met de verzoening der Fransen en het regelen der binnenlande toestanden in Noord-Afrika". Eden zeide, dat Girauds Franse Bestuur „geen Franse Regering is, noch een voorlopige Regering en zelfs niet toekomstige Regering. Voorlopig is het verantwoordelijk voor de administratie in zekere delen van het Franse Rijk. Een probleem als het besturen van een gebied als Noord-Afrika met een gemengde bevolking is niet gemakkelijk vooral niet in een tijd, dat militaire operaties nog plaats vinden in het gebied. Evenmin kunnen wij verwachten, dat de diepe kloven tussen de Fransen gemakkelijk kunnen worden overbrugd". In dit overbruggen wordt volgens Eden evenwel belangrijke voortgang gemaakt" (Londen, (AP) 3.2).

GIRAUD ROEPT DE IMPERIALE RAAD BIJEEN.

Wes Gallagher seint van het Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika:

Generaal Henri Honoré Giraud riep de Imperiale Raad bijeen om de onderhandelingen met Generaal Charles de Gaulle te bespreken. Deze schenen enige stagnatie te ondervinden door het uitstel van den Fransen leider in Londen om de overeenkomst van Casablanca uit te voeren door het zenden van Generaal Georges Catroux als zijn vertegenwoordiger naar Algiers. Officieel werd verklaard, dat Giraud ook bereid is Generaal Jean Marie Bergeret, zijn Assistent Hogen Commissaris, naar de Verenigde Staten te zenden teneinde de verschepingen te verhaasten en op te treden als verbindingsofficier tussen de Giraud-Administratie en de Noordamerikaanse Regering. Giraud verklaarde onlangs, dat de Noordamerikaanse en Britse hulp in munitie zeer gering is en hij ongerust is over het aantal verliezen, dat de Fransen in Tunis hebben geleden.

Bij de vijandelijke doorbraak van kort geleden te Ousseltia heeft de Marokko-divisie een der beste van Noord-Afrika, hevige verliezen geleden toen de Duitse pantserstrijdkrachten de stellingen omver liepen. De Britten meldden, dat de Marokko-divisie met grote moed vocht, doch niet de wapenen had, die nodig waren om de aanval van de pantserstrijdkrachten tot staan te brengen (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 2.2).

AANVAL OP KEULEN.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart gaf het volgende communiqué uit:

„In de afgelopen nacht hebben onze zware bommenwerpers Keulen aangevallen. Een groot gewicht aan brisanten brandbommen werd geworpen in minder dan 20 minuten. 5 Bommenwerpers worden vermist."

Nader wordt vermeld, dat een grote strijdmacht van Raf-bommenwerpers honderd zogenaamde blockbusters van twee ton elk wierpen op Keulen, in een tijdsverloop van minder dan 20 minuten. Alzo werd gemiddeld een van deze zware bommen om de 12 seconden geworpen. Het was de 112e aanval op de stad, waar Diesel-motoren en batterijen voor duikboten worden gemaakt. Tevens zijn er de fabrieken van Humboldt en Deutz motoren en de wapenfabriek Mauser (Londen, (AP) 3.2).

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Londen:** De Duitse radio zeide, dat volgens een bericht uit Madrid Churchill Lissabon bezocht heeft en thans besprekingen voert in de Portugese hoofdstad.

— **Londen:** A. V. Alexander, Eerste Lord der Britse Admiraliteit, zeide in het Lagerhuis, dat er „perioden zijn geweest van opbeurend succes" in de strijd tegen de as-duikboten. Hij zeide, dat vanwege de moeilijkheid in het bevestigen van voltreffer bij de „talrijke aanvallen op vijandelijke duikboten" het onmogelijk is om te zeggen of zij sneller tot zinken worden gebracht dan gebouwd.

— **Washington:** Secretaris van Marine Knox, die pas terug is van een inspectie-reis in de Stille Oceaan, beschreef de zeeslag, die in voortgang is bij de Salomonseilanden als een „proces van verkennen door beide zijden". Hij zeide echter, dat er „nog geen geregelde slag is", Knox zeide tot de verslaggevers op een persconferentie, dat het onjuist is uit het marine-communiqué van gisteravond uit te maken dat een grote slag gaande is. Het communiqué meldde een „opgevoerde activiteit van de Japanners, welke een grootse poging te kennen geeft om de beheersing van het gehele gebied van de Salomonseilanden te herwinnen". Knox zeide: „Het is niet waar, dat een groot gevecht gaande is. Er hebben een hoop aanvankelijke schikkingen en bewegingen plaats gevonden. Doch er is nog geen werkelijk geregelde slag". Hij verklaarde, dat de Japanners bij het geven van berichten over de zeeslag in de Salomons Archipel „op een vis-expeditie" waren.

— **Londen:** Het Duitse Hoofdcommando meldde in een speciaal communiqué, dat „de gevechten bij Stalingrad hebben opgehouden".

Sabotage-gevaren.

In een nummer van „American" stond een artikel over de gevaren van sabotage, dat ook voor hier, hoe ongelofelijk dit misschien schijnt, zijn nut kan hebben.

Hoe volmaakt de vijand over het algemeen op de hoogte is van de vitale punten bleek wel aan het Federal Bureau of Investigation (F.B.I.) ongeveer een jaar geleden in de Verenigde Staten. De vijand was volkomen op de hoogte van de Noordamerikaanse industrie en zelfs beter dan de fabrieksdirecteuren zelf. Er bestond zelfs een complete lijst van.

Het bestaan van deze lijst ontdekte de F.B.I., toen een voornaam buitenlands industrieel blufte, dat hij uitstekende inlichtingen kon krijgen over de industriële en handelsactiviteit en binnen 24 uur een volledig verslag over bijna elke fabriek. Ten bewijze noemde hij de naam van een fabriek, die oorlogsmateriaal vervaardigt. De volgende dag toonde hij een dossier, dat niet alleen een uitgebreid overzicht van de zaken der fabriek bevatte, doch tevens alle werknemers stuk voor stuk opnoemde en classificeerde naar politiek, ras en godsdienst, opsomde wat ieder in het verleden had gedaan, wat hij thans deed en waarvoor hij in de toekomst zou kunnen worden gebruikt. Achter iedere naam waren aantekeningen geplaatst betreffende zijn loyaliteit en internationale sympathieën. Een later volgend onderzoek toonde aan, dat de inlichtingen vollediger waren dan die van de eigen kantoren der fabriek.

Alleen al het bestaan van zulk een opgave in een vreemd land bewijst het bestaan van een enorm uitgebreide ondergrondse methode om inlichtingen te verkrijgen.

Wij voeren oorlog op alle fronten.

Als we onszelven een ruw ontwaken willen besparen moeten we op onze hoede zijn als nooit te voren. De moderne oorlog beperkt zich niet tot slagvelden alleen; hij wordt even hard uitgevochten in fabrieken, op het platteland, in scholen, zelfs in huisgezinnen. In deze oorlog zijn de spion en de saboteur, die hand in hand werken, van evenveel belang voor de legers als de generaals zelven.

De methoden van sabotage zullen onderling verschillen, doch in het algemeen zullen ze liggen op vier grote gebieden, nl. brandstichting, ontploffing, mechanische storingen en arbeidsontwrichting. Branden zijn het meest in tel, omdat zij drie doelen tegelijk bereiken: zij vernietigen fabrieken, zij wissen meestal de aanwijzingen uit, waardoor de brandstichter zou kunnen worden ontdekt, en zij werken demoraliserend. Aldus worden we gesteld tegenover een hele nieuwe lijst van middelen om branden te stichten.

Het meest duivelse tot nu toe bekende middel lijkt een gewone papieren enveloppe, welke iedere bezoeker zonder opzien in een prullemand of vuilnisbak kan werpen. Deze enveloppe bestaat uit twee delen met zekere chemische stoffen in elk deel; komen deze stoffen bij elkaar, dan ontstaat brand.

Een ander middel vormen kleine metalen hulzen, gevuld met spring- en licht-ontvlambare stoffen. Van gewoon gegalvaniseerd metaal gemaakt, kan men ze onopvallend in kleerkasten, afvalbakken of ruimen van vrachtschepen laten glijden. Na een bepaalde tijd ontploffen ze en ontbranden met een felle vlam.

Ontworpen om samen met deze hulzen te worden gebruikt is een chemisch product, dat ontbrandt en zich verspreidt wanneer het met water in aanraking komt. Het kan los worden uitgestrooid in gebouwen, die men door brand wil vernietigen. Een klein brandje, dat in de buurt uitbreekt, brengt de brandweerlieden in actie, die, zonder het te weten, de vlammen met hun stromen water uitbreiden. Vooral op vrachtschepen is dit middel zeer werkzaam gebleken.

Van saboteurs, die branden stichten, kan men verwachten dat zij brandblusmiddelen zullen beschadigen of brandslangen zullen stuk snijden. Brand-blusapparaten kunnen worden geledigd of gevuld met ontvlambare vloeistoffen. Waterpompen en automatische sproeiers kunnen worden vernield. Waterhydranten en pompinstallaties, zelfs waterleidingbuizen en brandweerwagens zijn even zo vele belangrijke objecten voor sabotage. Een geliefde truc is vals brandalarm te maken ten einde de brandweer te roepen naar ver van de eigenlijke brand verwijderde plaatsen.

Springstoffen in conservenblikjes.

Ook op het gebied van springstoffen zijn er kunstige nieuwe uitvindingen. Een van de knapste bestaat uit een getrouwe copie van een blikje conserven. Het was speciaal voor scheepskombuizen bestemd, maar is even doeltreffend in een fabriekscantine. Wanneer de kok het blikje opent, ontploft het.

Een ander is vermomd als een groente, meestal een kool, die in een of andere provisiekamer kan worden gezet. Dan is er nog een derde soort gemaakt in de vorm en de kleur van een stuk steenkool. Dit zijn allemaal variaties van de welbekende „helse machine", de tijdbom.

Als een illustratie hoe ver de saboteurs wel gaan, is de ondervinding van een vooraanstaand burger, die niet lang geleden in een vreemde haven embarkeerde. Toen hij de bagage nakeek, die naar zijn hut was gebracht, vond hij er een reistas bij, die hij niet herkende en toch van zijn naam en adres was voorzien. De autoriteiten werden gewaarschuwd. Zij ontdekten, dat de tas een tijdbom bevatte, in kleren verpakt. Zij zou hebben moeten ontploffen wanneer het schip goed en wel op zee was.

Toch zijn dit nog maar ruwe methoden, vergeleken bij de „cracker", een klein instrument dat op een gewone bougie lijkt. Wanneer deze in de vliegtuig-motor wordt geschroefd, kan de machine opstijgen en een grote hoogte bereiken, voordat die bougie ontploft door de grote hitte. De vlam is groot genoeg om de benzinedampen te doen ontbranden en een gedwongen landing te veroorzaken, waarschijnlijk met de vernieling van de machine en de dood van haar passagiers als gevolg.

De bedreiging der fabrieken.

Het gebied van industriële sabotage is groter geworden met de invoering van verscheidene nieuwe slijpschijven voor machines en chemicaliën voor voltooide producten. Een er van is het gebruik in kleurstoffen van een zuur, dat snelle slijtage van stoffen veroorzaakt. Daar belangrijke artikelen als parachutes, vliegtuigbekledingen, drijfriemen, patroonbanden, uniformen en dekens hoofdzakelijk of helemaal van stoffen zijn gemaakt, komt dit zuur erg in de gunst van handige saboteurs.

Zo kunnen honderden incidenten opgenoemd worden, welke de noodzakelijkheid aantonen al de industrieën te beschermen. Dat zij in voortdurend gevaar verkeren, meer van de zijde van goed geleide krachten dan van persoonlijke ontevredenen, werdt duidelijk bewezen door twee documenten, die onlangs door de F. B. I. uit buitenlandse bron werden ontvangen.

Elk van deze documenten is een memorandum van instructies voor saboteurs. Van een werd gezegd, dat het uit Nazie-bronnen afkomstig was; het andere was van communistische oorsprong. Toch zijn ze gelijkluidend, inbewoording en in zinsbouw! Zij houden hoofdzakelijk verband met de sabotage van spoorwegen en beginnen als volgt:

„Ten einde het successievelijk in het ongerede brengen van de spoorwegen in door troepen bezette gebieden voor te bereiden, geven wij u, voor het geval de klassestrijd een vlugge vernieling van spoorwegen nodig maakt de volgende instructies".

Laaghartige methoden.

Dan behandelen zij verschillende manieren om rijtuigen en machines onklaar te maken, het uitbranden van de ketels der locomotieven, het blokkeren en vernielen van stukken spoorbaan en zelfs „het beschadigen van de ondergrondse sterkstroomkabels".

De sabotage van arbeid kan zelfs nog directer en dodelijker zijn. In September 1939 behandelde een Duits militair tijdschrift de mogelijkheden van onrust zaaien onder de burgerbevolking. Een vroeger Duits ambtenaar van de Gezondheidsdienst werd aangehaald, die zou hebben gezegd: „Hoe gek het ook moge klinken, toch heeft Hitler geëxperimenteerd met dit soort oorlogvoering. Er werd gezegd dat ziekten zoals „tularemia", waartegen geen middel bekend is, verspreid konden worden door ingevroren ongedierte uit vliegmachines te laten vallen. Een andere methode zou zijn het besmetten van voedsel. Eén zo'n geval is al aan het licht gekomen. Suiker aan boord van een groot stoomschip bleek een scheikundige stof te bevatten, die gewoonlijk wordt gebruikt om water zachter of schoner te maken; de suiker werd door de officieren en bemanning gebruikt en veroorzaakte buikklachten, klaarblijkelijk uitgedacht om misnoegen op te wekken, hetwelk zich dan natuurlijk op het werk zal doen gevoelen.

Zorgeloosheid soms erger dan sabotage.

In de fabrieken kan grote zorgeloosheid evenveel schade veroorzaken als sabotage. Een voorbeeld: niet lang geleden ontdekte men in een fabriek in de Verenigde Staten die electrische spoelen voor vliegmachines maakte, dat tal van die spoelen, na beproeving in de toestellen aangebracht, bij werkdadig gebruik niet werkten. Waarom niet? Een beambte van het F. B. I. ontdekte dat degene, die ze nakeek, zorgeloos een op een schroevendraaier gelijkend proef-instrument gebruikte, dat hij herhaaldelijk krachtig in de spoelen duwde. Zij ondergingen dus inderdaad hun onderzoek, doch vele werden zo lelijk beschadigd dat zij spoedig doorbrandden wanneer zij dagelijks werden gebruikt.

Bij in een andere fabriek vervaardigde gelaatstukken van gasmakers kwam het voor, dat zij doorzeefd waren met kleine gaatjes. Voor den soldaat betekenen deze gaatjes het verschil tussen leven en dood. Toen een F.B.I.-beambte een van de meisjes in de onder het bevestigen van de handen fabriek gadesloeg merkte hij op dat zij een schaartje in de hand hield, waarvan de punten telkens gaatjes prikten in het rubber gelaatstuk. Dit was zuiver toeval, een gevolg van gebrek aan aandacht voor haar werk.

In een vliegtuigfabriek in het Westen waren de etiquetten verwijderd van ongeveer 200 bakken met onderdelen in het magazijn, hetgeen een aanzienlijk oponthoud veroorzaakte doordat de onderdelen weer uitgezocht en de etiquetten opnieuw aangebracht moesten worden. In dit geval werd een werkman gearresteerd, omdat hij had getracht de productie te drukken. Navraag deed aan het licht komen, dat hij van Duitse origine was en een familielid had dat uitgesproken op de hand van de Nazies was. De werkman voerde te zijner verdediging aan dat hij persoonlijk iets had tegen den chef van het magazijn en hem wenste te hinderen.

Tijdens het bouwen van een legerkazerne in het Oosten van de Verenigde Staten ontdekte men, dat drie draadnagels in een electrische kabel waren gedreven. Een burger-werkman werd schuldig bevonden aan deze moedwillige vernieling. Zijn verontschuldiging luidde, dat hij den aannemer niet mocht.

Er zijn zeer vele andere gevallen geweest, allemaal even grof, meestal veroorzaakt door een versnellen van de arbeid, zorgeloosheid van een werkman of wrok van een employee.

NEDERLAND.

DE RECEPTIE TE LONDEN VOOR PRINSES MARGRIET.

De Koningin heeft, geheel onverwacht de grote receptie in Grovesnor House bezocht, die de Nederlandse Gezant te Londen heeft gegeven ter ere van de geboorte van H.K.H. Prinses Margriet Francisca. Duizenden Nederlanders waren daar aanwezig. De Koningin liep tussen al die mensen door drukte vele handen en maakte met zeer velen een praatje. Professor Pieter Sjoerd Gerbrandy hield een korte rede. Er waren 23 vertegenwoordigers van vreemde mogendheden. Iedereen kreeg een beschuit met muisjes.

„BIDT EN VAST".

Een nummer van het „ondergrondse" blad „Vrij Nederland", dat in Nederland nu reeds twee jaar geregeld verschijnt ten spijt van alle Duitse nasporingen, is te Londen aangekomen. Een nummer dat een dramatisch verhaal vertelt over de gezinnen, de families van de 72 Nederlandse patriotten, die onlangs werden geëxecuteerd.

„Deze families werden door de Duitsers in het geheel niet ingelicht en vele dagen en nachten leefden zij in ellendige, moordende onzekerheid; voor hun geliefden de dood ingingen, mochten zij geen enkel contact met hen hebben. De smart, die het bericht tenslotte veroorzaakte, is niet met menselijke woorden te beschrijven.

Een Nederlander, die in Frankrijk geëxecuteerd werd, zeide: „Ik sterf zonder haat in mijn hart." Misschien kunnen zij, die recht in de eeuwigheid blikken zulk een geestelijke hoogte bereiken. Voor ons, die leven en voor wie de worsteling voortgaat, is het onmogelijk niet te haten, ofschoon wij Gode bidden om de bloeddorstige waanzin van het nationaal-socialisme binnen enige perken te houden, opdat Europa nog een toekomst hebbe en opdat de volken niet zo wijd gescheiden zullen worden, dat de weg terug naar elkander niet voor vele geslachten worde afgesloten."

„Vrij Nederland" vraagt zijn lezers te bidden en te vasten: „Gaat ter kerke om te bidden tot Hem, die troost schenkt en die sterkte geeft, die wij uit ons zelven niet meer kunnen bereiken."

Het blad schrijft, dat nadat de 72 ter dood waren veroordeeld, zij onder strenge bewaking naar de gevangenis op het Wolvenplein te Utrecht werden gevoerd, waar volgens een hunner het leven een hemel was vergeleken bij de hel van het concentratiekamp te Amersfoort.

Vele verzoeken om gratie stroomden binnen, onder andere van alle Nederlandse kerkgenootschappen. Niemand werd tot hen toegelaten.

Om 2 uur in de morgen van de dag der terechtstelling werden de mannen gewekt. Zij moesten zich aankleden en zich verzamelen. Auto's wachtten op de binnenplaats en zij werden in de duistere, vroege morgen naar een onbekende plek gebracht. Een sterke bewaking op motorrijwielen vergezelde hen en op de weg, die zij reden stonden machinegeweren opgesteld. Zij kregen brood als laatste ontbijt. Op de weg werd een sigarettenpapiertje gevonden, waarop gekrabbeld stond: „Liefste, dit is een afscheid".

Het ondergrondse blad eindigt met de volgende woorden: „Beter dan in steen of koper zullen de namen van deze mannen voortleven in de harten van ons volk, dat uit de he... aan hen de kracht zal putten datgene zuiver en puur te houden, waarvoor zij hun leven hebben gegeven: de vrijheid en de eer van Nederland".

DE TOESTAND IN NEDERLAND.

Steeds meer gaat de gedwongen ontruiming van grote delen van Westelijk Nederland haar stempel drukken op het Nederlandse leven. In het „Algemeen Handelsblad" van 18 Januari jl. staat een proclamatie van den burgemeester van Amsterdam, waarin gezegd wordt, dat het noodzakelijk is, dat vele regeringsambtenaren bij burgers worden ingekwartierd en dat de burgers dezen ingekwartierden alle medewerking en hulp zullen verlenen.

Vernomen wordt, dat geheel Scheveningen ontruimd is benevens het gehele meest-Westelijke deel van Den Haag, waaronder de grootste gedeelten van Duinoord en Kijkduin. Slechts heel enkele mensen zijn daar gebleven. Mensen, die op eigen gelegenheid elders onderkomen konden vinden, hebben dit gedaan. De meesten echter zijn van overheidswege ondergebracht in Gelderland, Overijsel.

De lieden, die in de evacuatie-gebieden mochten blijven, zijn zij die op een of andere wijze onmisbaar werden geacht. Een gevolg van de evacuatie is, dat het bekende Rode Kruis Ziekenhuis in Den Haag geheel is afgebroken. Inmiddels worden enorme versterkingen langs de Nederlandse kust aangelegd.

ZWAAR GESTRAFT.

Tot een jaar gevangenisstraf is een Nederlander veroordeeld die een anonieme briefkaart met „hartelijk geluk gewenst" had gezonden aan den vader van een in Rusland gesneuvelden N.S.B-er. De rechtbank voegde aan het vonnis toe, dat dergelijke uitingen van „Gesinnungslumpen" in het vervolg nog zwaarder zullen worden gestraft.

DREIGEMENTEN VAN DUITSE ZIJDE.

Arthur Seyss Inquart heeft Zaterdag een rede gehouden, die door Radio-Hilversum is uitgezonden. Hij zeide: „De kerken van Nederland hebben een brief gezonden aan Generaal Christiansen en aan mij, waarin zij protesteren tegen de onlangs gevelde doodvonnissen. Ik kan daarop slechts antwoorden, dat het onduldbaar is, dat bepaalde organisaties trachten de veiligheid des lands in gevaar te brengen in de rug van de mannen, die in Oost-Europa vechten. Wij moeten hardvochtig zijn. En wij moeten nog hardvochtiger worden. De kerken moesten de beteekenis van onze strijd begrijpen. Ik geloof, dat zij de morele verplichti[ng] hebben op zijn minst de voortzetti[ng] van deze strijd niet te trachten te hi[n]deren."

„Hauptdienstleiter" Schmidt, ee[n] van de mannen om Seyss Inquart, hee[ft] ook zijn duit in het zakje der Duits[ers] vreesaanjaging gedaan. Hij heeft een rede voor NSB-ers gehouden. Schmi[dt] zeide onder andere: „Wanneer Duits[ch]land een nederlaag zou lijden, zal in Nederland geen steen op de ander blijven." Maar natuurlijk voegde hij er snel aan toe, dat Duitsland zeker zal overwinnen (of zijn gehoor dit sprookje geloofde, vermeldt de historie niet).

DE MINISTER VAN ONDERWIJS NEEMT EEN MAATREGEL.

De Nederlandse Minister van Onderwijs te Londen heeft een cursus ingesteld voor het behalen van de acte L. O. Engels. Vier maal in de week wordt er les gegeven. Het eerste examen zal volgend jaar plaats vinden. Dit hangt samen met het voornemen om het Engels tot tweede taal van het Nederlandse Onderwijs te maken.

WAT LETTERS KUNNEN BETEKENEN.

Ondanks Nederlands harde lot maakt men ginds toch gelukkig nog wel eens een grapje, voortkomend uit het vaste vertrouwen, dat ons kranig volk, onder alle verdrukking in een goede, vrije toekomst behoudt. De Duitsers hebben bordjes op hun auto's met de letters W.H. (Wehrmacht Heer); W.L. (Wehrmacht Luftwaffe) of W.M. (Wehrmacht Marine). In Nederland verklaren ze dat als volgt: „Wij Halen": „Wij Liegen" en „Wij Moorden".

SPORT - RUBRIE[K]

Officiële Mededelingen
van
„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN.

WEDSTRIJD PROGRAMMA

MUNDO NOBO

Zondag 7 Febr. 1943: A-Klasse — S.U.B.T. 1 — Transvaal 1 (Rosberg)
Zondag 14 Febr. 1943: A-Klasse — Atlanta 1 — Jong Curaçao 1 (Oehlers)

SCHERPENHEUVEL.

Zondag 7 Febr. 1943: A-Klasse — Scherpenheuvel 1 — Volhardin[g] (Koeiman)
Zondag 14 Febr. 1943: A-Klasse — Scherpenheuvel 1 — Transvaal (Viejou)

HET BESTUU[R]

GETROUWD
Jan Pauw
en
Irene Scholten
Aruba, 2 Februari 1943. 331

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN: Wo.: 3 Febr.
Telegram Afdeling: Hr. Carrière, tel. 353, Hotel Kamer 29.
Shipping & Supplies: Hr. Polvliet, tel. 455, Hotel Kamer 56.
Scheepvaart Afdeling: Hr. Soffree, tel. 799, Hotel C.P.I.M.
Dok Afdeling: Hr. De Klerk, tel. 431.